

צפית לישועה!?

מסכת שבת דף ל"א

אמר רבא: בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו: נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, עסקת בפריה ורביה, **צפית לישועה**, פלפלת בחכמה, הבנת דבר מתוך דבר? ואפילו הכי: אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא.

עולת ראי"ה/לישועתך קוינו כל היום

"צפית לישועה" (שבת ל"א) **האדם באשר הוא אדם פרטי, הוא מוגבל בהגבלה צרה, בכל ישותו ומציאותו**, נגד אותו הערך שצריך הוא להשכיל בנפשו במה שהוא אבר מן הכלל הגדול, של כל האומה, שהיא ג"כ מסתעפת לכלל המציאות, אשר פרטי הטוב והאור הולכים ומצטרפים אל החשבון הכללי, באין הבחן אם הכללות נראית לשעתה או תבא לאחר זמן, אבל נדע נאמנה כי בא תבא, וכל חלק מן הטוב שבאוצר כל איש פרטי מצטרף הוא עם החיים הכלליים, ההולכים לכון את ישועת ד' הכללית בבא עיתה. **על-כן התביעה היותר שלמה היא על כל מהלך החיים של האדם, אם ניתן לו ערכו הכללי בתור צפיה לישועה.**

הצפיה כוללת גם שימת-עין תדירית, גם באין שום יחש של הכרה גלויה חיצונית אל הישועה, כמו שהמצפה עומד על המשמר ימים על שנה, ולא יעזוב עמדתו גם באין לפניו דבר מחודש, **וגם שבכל עת מצא של איזו הערה, שיראה שראוי לעשות איזה דבר לישועה, יחיש פעולתו ולא יעזוב** כמו שהמצפה בראותו ע"פ צפיתו, שבאה שעת מעשה, לבריחה או הגנה מאיזה אויב וכאלה, עליו החובה לעשות מה שדרוש לעשות לטובת המצב, כן יזרז לעת הנכון בלא איחור רגע וזמן. **לאלה שתי התכונות יחדיו, הנראות כמתנגדות זה לזה, (1) ההתמדה בצפיה מחשבתית (2) והזירוז בעת הכושר, צריך להתרומם בעומק העיון של צפיה לישועה.**

אורות ארץ ישראל/הרב קוק

צפית ישועה היא כח המעמיד של היהדות הגלותית, והיהדות של ארץ ישראל היא הישועה עצמה.

מעייני הישועה הרב חרל"פ

ערכה של הצפיה לישועה הוא יותר עליון מהערך של גילוי הישועה עצמה, שכן הישועה היא בלתי סופית ולעולם לא יגיעו אל קצה...אולם הצפיה לישועה כוללת את כל האור האין סופי של הישועה... והוא סוד נעימות הגלות שלפני הישועה, ולעתיד יתגלה למפרע כמה נעם היה בכל מה שפעל ד' עם עם רדשו ולא עזבם לעולם.

הצפיה לישועה איננה רק על העתיד, אלא גם בהווה לצפות לכל שעה שאפשר שתופיע בה הגאולה, ומבלעדי זה אין בכח השעה ההיא שתהא מקרבת את הגאולה... **ויש שאם הזמן הוא מסוגל באמת לגאולה, נדרש ביותר להגביר את הצפיה עליו**, שמבלעדי צפיה אי אפשר שהגאולה תתגלה בו. **לזאת, גם זה בכלל הצפיה לישועה**, להכיר ולהאמין כי ראויים המה ישראל להגאל בכל שעה ושעה, שאף אם רבים הם הלקויים מצד החוץ, טהורים ונקיים הם מצד הפנים.

ואמנם כשמגיע תור התגלות צעדי הגאולה, ראשית התשובה היא, לשוב ולהקיץ מחדש את מושגי הכלל הנעלם של ישראל, ולהתנער לאט לאט מהפרטיות, שמתוך זה יחדלו כליל כל החטאים והעיוותים, הזדונות והשגגות, ולא יהיו עוד.

וזוהו התוכן הטהור שבהתעוררות הכללית המתעוררת עתה בכל תוקף, שהשורש הנשגב הזה של רגשת התשובה חדור עמוק בלבותיהם של ישראל המשתוקקים להתקרב אל הכלל שלהם, **לחפץ שיהיה כלל ישראל ומלכות ישראל, מדינת ישראל וכיוצא בזה.**

אגרות הראי"ה תשנ"ג

במושג צפית ישועה אין ספק שהרוממות וההשפלה של תכונת הישועה תלויה היא בעומק מחשבת הקודש אשר לאומה... **על כן צופי הישועה הם הם מביאים את הגאולה כמה גדולה היא החשש של סכנת קציצת הנטיעות ע"י אותה צפית ישועה**, המחרפת את עקבות משיח ד', המנתקת את הטבע וכל מסיבותיה מצורת הצפיה הנתבעת בכל חומר שאלת הדין.

ליקוטי מוהר"ן תורה ל"א

ועיקר התהוות הנפש, הוא ע"י ההשתוקקות והכיסופין של איש ישראל אחר השם יתברך.
כל אחד לפי מדרגתו שהוא נכסף ומשתוקק ומתגעגע להגיע אל מדרגה למעלה ממנה,
ע"י הכיסופין אלו נעשה נפש. כמ"ש (תהלים פ"ד) נכספה וגם כלתה נפשי,
היינו מה שאני נכסף וכלה אחר השם יתברך, מזה בעצמו נעשה נפשי.
וזוה שאמרו רז"ל (ביצה ט"ז ע"א) וינפש, כיון ששבת וי אבדה נפש.
היינו שבתחלת השבת שצריך לקבל נפש יתירה, אנו זוכרין מאבדת הנפש בחול,
ואומרים וינפש, וי אבדה נפש, ומתחילין להתגעגע אחריה.
ועי"ז בעצמו שאנו מתגעגעין אחר הנפש, מזה בעצמו נתהווה הנפש היתירה.
אך כדי שתצא הנפש מכח אל הפועל, צריך לדבר בפה הכיסופין והשתוקקות,
שהוא נכפף ומשתוקק. כמ"ש (שם) "נפשי יצאה בדברו", שע"י הדיבור יוצאת הנפש מכח אל הפועל.
כי ע"י ההשתוקקות נתהווה הנפש בכח, וע"י הדיבור שהוא מדבר בפיו ההשתוקקות,
נגמר הנפש ויוצאה מכח אל הפועל.